

[Socialministeren.]

viser Forenklingen sig jo paa mange Maader, ikke mindst gennem Forenklingen af Administrationen. Og hvad Udvidelsen af selve Forsikringen angaar, styrkes denne jo meget betydeligt ved mit Forslag. Hvis man tænkte sig, at de 200 000, som nu opfylder de økonomiske Betingelser for nydende Medlemsret i Sygekasserne, meldte sig ind, vilde dette tilføre Forsikringen ca. 3½ Mill. Kr. i Kontingent og 1 Mill. Kr. i Invalidepræmie. Og Tilgangen af bemidlede til Invalideforsikringen kan maaske regnes at ville betyde 1½ Mill. Kr. i Præmie, men dertil kommer jo de forøgede Præmier fra de forsikrede og fra Arbejdsgiverne m. m. Men jeg forstaar nok, hvor det ærede Medlem vil hen, naar han ikke vil se den betydelige Styrkelse af Forsikringstanken gennem dette nye System: han vil have en speciel Præmie for Aldersrenten alene. Det er et Skatteborgersynspunkt og aldeles ikke et Socialforsikringsynspunkt, der for ham er det afgørende, thi efter det sidste er der ingen som helst Grund til, rent bortset fra historiske og politiske Hensyn, i dette Forslag at lave en særlig tredje Præmie udover Sygekassekontingent og Invalidepræmie, naar Forholdet er det, at det netop er en og samme Forsikring det hele, og det vistnok fra alle Sider maa erkendes, at end ikke Syge- og Invalideforsikring, altsaa de to Underafdelinger af Forsikringen mod Tab af Erhvervssevne, kan opretholdes uden betydelige Tilskud fra det offentlige. De Herrer bliver altsaa alligevel ved at ræsonnere, som om der stadig bestod 3 Love, de vil slet ikke se Kærnen i det nye System. Men det vilde i øvrigt være uretfærdigt og urigtigt ikke at tage de omtalte historiske og politiske Hensyn. Thi Forholdet er jo slet ikke det, at Aldersrenten herhjemme ydes vederlagsfrit. Den ydes uden en speciel Præmie til dette Formaal, men Aldersrenten og mere til betales af de samme Befolkningsklasser, som oppebærer den, gennem indirekte Skatter vedtagne i Anledning af Alderdomsforsørgelsen. Den ærede Ordfører Hr. C. O. Pedersen udtaler — Spalte 4109 — følgende:

„Og Ministerens Betragtning om, at Arbejderklassen bærer den indirekte Beskatning, holder slet ikke Stik. Ministeren læste op en hel Liste over alle disse Millioner i Chokoladeskat, Spiritussskat, Kaféskat o. s. v., for slet ikke her at tale om Tolden. Og han søgte at forklare, at disse Udgifter bæres af Arbejderklassen, han sagde i alt Fald, at de bæres

fortrinsvis af Arbejderklassen. Men det er ikke rigtigt“, fjøede den ærede Ordfører til.

Nej, det er ikke rigtigt, at jeg sagde det, det har jeg aldrig sagt. Jeg har aldeles ikke sagt, at Arbejderne bærer den indirekte Beskatning. Det ærede Medlem er her, som næsten hele Vejen, lidt mere eller lidt mindre ved Siden af det, jeg har udtalt. Jeg udtalte ordret følgende, som det ærede Medlem kommer til at lade staa:

„Lad mig, inden jeg forlader alle disse Beregninger, om dette Emne endnu oplyse, at i 1928—29 udgjorde Forbrugsafgifterne, der i særlig Grad hviler paa den brede Befolkning, 202½ Mill. Kr.; heraf Told 89½ Mill. Kr., Spiritus 27½ Million, Øl 25 Millioner, Sukker 6 Millioner, Tobak 23½ Million, Kaféskat 14½ Million, Chokolade 10 Millioner og desuden Motorafgiften paa 34 Mill. Kr.“

Saa gjorde jeg et Par Bemærkninger om Motorafgiften, der ingen Betydning har i denne Forbindelse her.

„Jeg skal da“ — sagde jeg — „slutte disse Betragtninger over Tvangs-forsikringens Uigennemførlighed med at pege paa, at medens de indirekte Skatter udgør gennemsnitlig 250 Kr. pr. Husstand og forholdsvis haardest rammer Byens Arbejdere, saa kommer Dr. Zeuthen i sit Værk „Den økonomiske Fordeling“ til det Resultat, at den virkelige Skatteprocent for en københavnsk Familie uden Formue, men med en Indtægt af 20 000 Kr. om Aaret kun er 11,8 pCt., altsaa at Arbejderne i Almindelighed har en større procentvis Udgift til Skatter, Afgifter og Kontingenter end mange Personer med en Indtægt af 20 000 Kr.“

Hvad jeg vilde oplyse, var nemlig ikke, at Arbejderne bærer den indirekte Skat, thi det er urigtigt, og derfor har den ærede Ordfører let Spil, fordi han citerer galt, men det, jeg vilde oplyse, var noget ganske andet, nemlig at den Del af Befolkningen, der faar Aldersrente, har mere end betalt denne Aldersrente gennem de indirekte Skatter, der netop blev paalagt den almindelige Befolkning til Betaling af Alderdomsunderstøttelse.

Det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen var fuldkommen klar herover, da han udtalte, at man ikke en Gang kan forlange Sygekassekontingent som Betingelse for Aldersrente, fordi det danske Folk gennem de nævnte Skatter allerede havde betalt for Aldersrenten. Dette ærede Medlem gjorde